

ANDREEA MARIN

Nu există nu se poate!

Dedic această carte oamenilor frumoși la suflet și buni ca pâinea caldă, care mi-au înzestrat viața, mintea și inima și, astfel, m-au îmbogățit. Doar în acest mod izvorul din care am dăruit mereu mai departe a rămas neseccat. Mulțumesc, oameni și îngeri, oriunde ați fi!

Bookzone
BUCUREȘTI, 2022

CUPRINS

NU EXISTĂ NU SE POATE!	7
ANDREEA MARIN „Când nu mai pot, mai pot puțin”	10
CHRIS SIMION-MERCURIAN „Cărămidă cu cărămidă, om cu om”	34
IOANA URETU <i>Creator de frumos</i>	42
VISARION ALEXA <i>Om al Domnului</i>	52
LUMINIȚA LILIANA PĂDURE <i>Credință, forță, vindecare</i>	60
ANDREEA REMEȚAN <i>Om bun la toate</i>	68
DANIEL BUZDUGAN „Dincolo de haine, sunt oamenii și sufletele lor!”	76
MIHAELA BILIC <i>Medicul datriționist</i>	84
ALINA VÎLCU <i>Arhitectă de case și suflete</i>	92
GEORGE BUHNICI <i>Jurnalist digital: „Sunt povestitor, caut mereu soluții și... adevărul!”</i>	100
ANA MARIA BRÂNZĂ <i>Performanța la cel mai înalt nivel</i>	108
IULIANA TUDOR <i>Dragoste de oameni, tradiție și viață</i>	118
MIRCEA RADU <i>Om de televiziune și om de azi</i>	128
SOFIA VIGOVEANCA <i>Culegătorul de folclor și vocea sufletului meu</i>	136
SÎNZIANA MIRCEA <i>Performanța pe clape de pian</i>	144
JOSEPH HADAD <i>Călător printre miresme</i>	152
CODRINA APOSTOL <i>Influencerul ce inovează</i>	160
DANA ROGOZ <i>Om-poveste și Femeia-copil</i>	168
ALEX TACHE <i>Supraviețuitorul</i>	178
ELIZA LUNGU SĂPUNARU <i>Om bun</i>	186

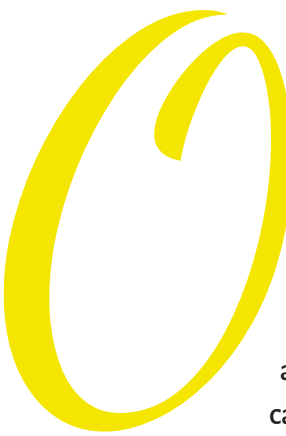
CRISTINA STĂNCIULESCU <i>Jurnalist de modă veche</i>	194
GABRIEL COVEȘEANU <i>Domnu' Cove</i>	202
DAIANA RĂDULESCU <i>Happiness Life Coach</i>	210
TUDOR CUCU ȘI IULIA CÎRSTEA <i>Artistul și muza</i>	218
DIANA BAIGU <i>Skintellectual</i>	226
IRINA ALIONTE <i>Stay fit, don't quit!</i>	234
VALENTIN DINGĂ <i>Medic, salvator</i>	242
NADIA TĂTARU <i>Poveste pentru mici și mari</i>	250
ANTOANETA ISTRATE <i>Mama Toni – o viață ca un roman</i>	258
CRISTIAN MOVILĂ <i>Artistul vizual și terapia intensivă a vremurilor noastre</i>	266
ALEXANDRA UȘURELU <i>Fata care chiar există</i>	274
ANEMARI-HELEN NECȘULESCU <i>„Un copil adoptiv vine să-ți împlinească viața!”</i>	282
STELIAN JUGANU <i>Ghidul tânărului voluntar</i>	290
ALEXANDRA MIHAILCIUC <i>Călător, făuritor și povestaș</i>	298
CAMELIA CĂPITANU <i>Poartă România!</i>	306
BOGDAN MIHAI SIMION <i>Doctor în Litere și Lăutar</i>	314
SABINA LEGĂNARU <i>Artă și tehnologie – îngemănare</i>	322
MIRELA RETEGAN <i>Gașca Zurlu – copilul din noi</i>	330
ANDREI THUTAT UNGUR <i>Artistul informatician</i>	338
ANAMARIA ȘTEFAN GEORGESCU <i>Decorațiuni interioare cu suflet</i>	346
ROXANA GABOR-ILIESCU <i>Terapeutul de familie</i>	354
RALUCA KIȘESCU <i>Povestea unicornului care a alergat de la birou la Rio</i>	362
ELENA CRISTESCU <i>Sușținătorul „Nu există nu se poate!”</i>	370



#NuExistăNuSePoate!

Andreea Marin

NU EXISTĂ NU SE POATE!



lume dezorientată, fără certitudini, cu prea puțină lumină în priviri. Asta trăim dacă ne lăsăm duși de valul prezent. Există însă oameni care știu și pot să se împotrivescă valului, să rupă ritmul, să ne trezească, molipsindu-ne cu ideile lor proaspete, îndrăznețe, uneori obraznice. Oameni care schimbă totul. Pentru ei nu există nu se poate. Mi-am propus să-i descoperim și să învățăm împreună, din pildele poveștilor lor, să trăim cu frumos și cu sens. Pentru că, atunci când depinde de noi, eu știu că... nu există nu se poate! Și știu că oamenii care reușesc să clădească frumos și durabil în viață simt aceste cuvinte ca și cum ar fi parte din mintea și din inima lor.

Bine v-am regăsit, așadar! Prin paginile acestei cărți și prin energia ce le-a fost imprimată, voi încerca să intru în sufletele voastre alături de oamenii ce au stat în fața microfonului meu, tocmai pentru că și ei știu atât de bine, din cele trăite cu o intensitate nebănuită uneori, că... nu există nu se poate! De unde a venit ideea asta năstrușnică, ce poate părea prea îndrăzneță, când ne lovim adesea de un „NU” ferm în cele mai mărunte probleme ale vieții? Din vorbele tatălui meu, repetate de atâtea ori în copilăria mea, încât au ajuns să reprezinte tot ce sunt eu azi. Le repeta mereu și, atunci când mă plângeam, așa cum mai facem cu toții din când în când, că nu mi iese una sau alta, că nu găsesc soluții, că alții mi se împotrivesc, că ușile se închid în fața mea, tata îmi răspundea: „Nici gând! N-ai căutat destul în tine, în imaginația ta, n-ai străbătut cu mintea toate căile, nu ți-ai dat silința destul. Insistă! Vino cu alte idei! Bate la uși ce par ferecate, încearcă-le pe toate și, dacă nu se deschide niciuna, fă tu ușa ta! Află de la mine, fata mea: în viață, atunci când lucrurile depind de tine, nu există nu se poate!” Și așa a și fost.

Desigur, viața e făcută și din clipe în care lucrurile nu stau doar în puterea noastră, dar eu am învățat că sunt mult mai puține, mult mai rare aceste momente. În genere, lucrurile depind covârșitor de noi înșine! O știu toți protagoniștii interviurilor mele de odinioară, pe care i-am adus cu emoție în lumina reflectoarelor, în studioul „Nu există nu se poate!” al TVR2. Toți unul și unul, aleși pe sprânceană: oameni îndrăzneți, insistenți, încăpățânați, luptători. Unii cunoscuți vouă deja, figuri ale vieții publice, alții discreți și puși pe treabă, clădind durabil, fără a fi învățați cu emoția din fața camerelor, mulți dintre ei aflați la primul lor interviu. Frumoșii nebuni pe care îi veți descoperi în paginile ce urmează! Uneori imprevizibili, făcând totul pe dos decât te-ai aștepta, atunci când reușita o cere. Întorcând teoriile cu susul în jos ca să împlinească un vis. Oameni a

căror mărturie iscă negreșit în voi întrebarea: „Oare cum a reușit să treacă de «NU» și să renască acest om? Oare cum a găsit el o soluție? Nu cumva pot și eu?!”

„Sunt oameni cu sclipire de geniu?”, mă veți întreba. „Ne vom regăsi și noi în poveștile lor?” Negreșit, sunt oameni asemenea nouă, fără să aibă în plus mai mult uneori decât o determinare de invidiat în momente de cotitură ale vieții. Și istorisirile lor arată limpede: doar în puterea noastră stă să atingem ce trăiesc ei astăzi, ca urmare a atitudinii lor față de clipele de cumpănă depășite cu fruntea sus. Vă veți simți inspirați cât pentru o viață, motivați spre o schimbare benefică, cuvintele lor sunt blânde, înțelepte sau taie în carne vie uneori, dar ne trimit în direcția bună. S-au lovit și ei de ziduri în viață sau au fost norocoși? Nicidecum, norocul l-au făcut cu mintea, inima, credința și cu mâna lor. Au văzut crăpătura din zidul de NU din fața lor și au găsit, cu insistență, răbdare și imaginație, calea spre lumină, spre „Ba se poate!” Au reușit! Uneori, nu e ușor, dar cine spune că experiențele cu adevărat valoroase, de neuitat, se ating fără efort? Ne va motiva profund fiecare mărturie a celor găzduiți în paginile acestei cărți și, de ce nu, ne pot veni idei despre cum am putea să ne schimbăm în bine propria viață! Eu însămi am avut inspirație în experiențele altora și în cărți de căpătâi pe care le țin și acum pe noptiera mea. Mă întorc la ele în momente dificile. Mă repun pe calea cea bună, îmi dau imboldul de care am nevoie să-mi depășesc căderile.

Ce îi diferențiază pe acești oameni, ce au ei în plus și nu avem noi... sau încă nu am aflat că putem? Poate credința nestrămutată în forțele și în ideile lor, ambiția de a le urmări până la împlinire, poate puterea de a nu renunța când li se pun piedici sau li se spune NU. Convingerea fermă că... nu există nu se poate! Acesta este, vă mărturisesc, crezul vieții mele! Indiferent câți au încercat să mă convingă de opusul lui în timp! Câștigat e cel ce crede și face ce simte că poate împlini! Mergem pe un drum pavat cu îndoieli, fără doar și poate, dar putem alege să le vedem ca pe niște teste ale destinului la care TREBUIE să găsim soluția.

În viață, ne traversează pe toți multe greutăți, care ne duc uneori în acel punct-limită unde tindem să renunțăm, găsim toate scuzele să ne oprim. Fix atunci, în acel punct, eu știu că... mai pot puțin! Încă un pas măcar! Îmi spun că trebuie să fie o cale, o lumină la capătul ei, că trebuie să schimb ceva, undeva – poate în modul meu de a gândi, de a vedea, de a simți –, și cert e că fac tot ce îmi stă în putere, pentru că mi-am demonstrat de atâtea ori: când depinde de mine – și asta se întâmplă în 99% dintre cazuri –, atunci nu există nu se poate! Am voință, am determinare, am mintea ce mă ajută să cred și să pot. De această convingere îmi propun să vă molipsesc și pe voi!

Aș mai adăuga doar atât: toate aceste întâlniri de neuitat cu oameni-pildă nu ar fi fost posibile într-un context atât de elegant, profesionist, și astfel poate nu aș fi reușit să pătrund atât de profund în cele mai tainice unghere ale sufletului și minții invitaților mei, să obțin atâtea mărturii pline de sevă și atâta emoție, fără echipa de televiziune din culisele emisiunii *Nu există nu se poate!* și

colaboratorii mei talentați din afara TVR2. Fiecărui om care a pus suflet spre împlinirea acestui vis, un „Mulțumesc!” spus cu toată inima!

Această carte îmi doarec din suflet să meargă din mână în mână, din generație în generație, căci știu că ea conține câte un crâmpei de înțelepciune, bucurie de a trăi frumos și demn, dragoste și lecții de viață prețioase pentru fiecare vârstă. E imposibil să nu te regăsești în aceste povești, să nu-ți fie de folos o idee, o experiență împărtășită, o schimbare făcută cu curaj care îți dă imboldul de a porni pe un alt drum mai bun și tu, cititorul meu!

Și mai mult, această carte îmi doarec să împlinească un strop din menirea anilor petrecuți de mine în cel mai drag loc: Fundația Prețuiește Viața. Ea s-a născut la câteva luni de la nașterea ficei mele, ca un „mulțumesc” adresat astfel de mine divinității, după ce mi-a dăruit o Violetă de fată, mult așteptată ani buni. Fundația poartă numele vorbelor care mă însuflețesc în orice început de zi – „Bună dimineața! Prețuiește viața!” este salutul meu în zori – și de 14 ani încoace a ajutat mii de suflete, a făcut să revină sănătatea, speranța, bucuria, demnitatea unor vieți părăsite parcă de șansa lor. Vânzarea acestei cărți aduce un sprijin financiar, volum cu volum, poate modest, dar important, căci cu fiecare carte cumpărată de voi vom putea să facem mai mult bine pe acest pământ, aceasta e misiunea noastră și nu avem de gând să ne oprim. Așadar, mulțumesc, cititorule, căci, dacă ai decis să cumperi cartea din mâna ta, ai câștigat ceva prețios pentru tine, dar ai și dăruit, în același timp! Vom avea grijă să facem lumea în care trăim puțin mai bună prin puterile noastre și trebuie să știi că facem asta și cu sprijinul tău! Te prețuim!

Să pornim la drum împreună cu sentimentul pe care vreau să îl sădesc și în voi: nu există nu se poate! Și, pentru că cineva m-a întrebat odată ce întrebări nu mi s-au adresat niciodată, deși am fost și de cealaltă parte a baricadei, ca intervievat, de mii de ori în aproape 3 decenii de viață în domeniul meu, ce întrebări mi-aș fi dorit poate și nu s-au regăsit nicăieri, m-am bucurat de dorința Editurii Bookzone de a mă așeza pe celălalt scaun galben, în care să fiu eu cea iscodită, precum i-am provocat și eu pe invitații mei. Și de aceea, primul dialog este cu mine, de data aceasta descusută, cum se zice, asemenea celor ce au stat odinioară în fața microfonului meu. Căci sunt, alături de ei, un om cu același crez și cu valori statornice ce mă conduc mai departe în viață, indiferent de valurile ce trec peste noi.

Lectură plăcută, dragii mei, și credeți ce vă spun: nu există nu se poate! Prețuiți-vă îndeajuns și aveți încredere în voi!

ANDREEA MARIN

*„Când nu mai pot,
mai pot puțin”*

*În culisele unei existențe împlinite: despre rădăcini
și viitor, vârf și prăpastie, durere și bucurie deplină,
succes și eșec, sensibilitate și forță, voință și
nesfârșită dragoste de viață.*



**CREATIVITY
SAVES
THE WORLD**



Andreea Marin – atât de familiar românilor e numele ei, încât uiți câți ani numără cariera sa de până acum, e parcă parte din viața noastră dintotdeauna și cele 3 decenii, câte sunt de fapt, sunt doar un număr și nimic mai mult. Și bunicii, și părinții noștri, și noi, și copiii noștri, cu toții o știm, din povestea în care a jucat roluri diverse pe scena profesională: de la Andreea-Piticot cea răsărită la TVR Iași, la jurnalistul, producătorul, gazda, inițiatorul atâtor povești de viață ce s-au ivit pe ecranele noastre, de aici și de departe, din colțuri de lume unde a călătorit ca să ne spună istorii pe care, cu o emoție aparte, ni le-a adus aproape. Campanii social-umanitare de anvergură în țară și peste hotare au făcut mii de vieți să regăsească speranță și sens. A devenit primul Ambasador al Bunăvoînței pentru UNICEF România și a pus în pământ rădăcinile Fundației Prețuiește Viața, în semn de mulțumire către Dumnezeu pentru darul primit, așteptat ani întregi: fiica sa.



Peste timp, informaticianul convertit în om de televiziune printr-un joc al destinului a devenit și un bun antreprenor. Andreea este, însă, pentru mulți dintre cei care o cunosc, o poveste de om și îmi doresc să aduc în paginile acestei cărți istorisirile ei mai puțin știute, creionând portretul unei firi puternice și de o sensibilitate romantică în același timp. O combinație rară, un Capricorn cu o inimă în care încape o lume întreagă și cu forța de a stăpâni muntele sub picioarele sale. Este povestea unui om nemenajat de viață, pe care durerile și traumele nu l-au învins, căci a găsit mereu puterea să își ridice aripile și să pornească spre un alt orizont. Pentru Andreea, nu există nu se poate, alegerea este una singură: te ridici atunci când cazii și continui. O istorie despre forța interioară pe care Dumnezeu o pune în noi, despre refuzul de a ceda, de a rămâne în genunchi când e greu, despre izvorul de putere pe care îl purtăm în ființa noastră, dar mai ales despre rădăcinile din care ne tragem seva și care ne ajută să rezistăm și să trecem testele vieții.

Cine este Andreea Marin în spatele cortinei, cine este acest om când lumina reflecțiilor se stinge și rămâne cu sine? Un caracter în aparență sofisticat și puternic, dar în esență simplu și sensibil, care ne arată în interviul ce urmează cum face să dărâme bariere și să construiască punți, acolo unde nu pare să existe niciun punct de legătură, cum reușește să privească în momentele de cumpănă în interiorul său și să se țină mereu de rădăcinile sănătoase ale copilăriei, când furtunile vieții amenință să pună omul la pământ.

Gabriela Breabăn: *Cine ești tu, Andreea? Cum te vezi tu și, poate, nu reușim noi să te vedem, până la capăt?*

Andreea Marin: Sunt... un om ca toți ceilalți, dincolo de toate rolurile asumate în timp, pe care am încercat să le-mplinesc așa cum am putut mai bine mereu. Poate că diferența o face tocmai viața, care m-a testat îndeajuns cât să scoată din mine toate resursele, luminile și umbrele și anumite calități de care altfel nu aș fi știut măcar. La nevoie, descoperim în noi izvoare uimitoare de energie, de imaginație, astfel încât să depășim bariere. Sunt bucătică ruptă din mama și din tatăl meu și suflare de la bunul Dumnezeu. Nu sunt lipsită de greșeli sau defecte, dar vreau să cred că, la finalul ecuației vieții mele, rezultatul este cu plus și că reușesc să compensez ce nu am înfăptuit cu toate intențiile mele bune pe care le am în tot ceea ce întreprind, cu dorința și neoboseala mea de a clădi mereu, încă o cărămidă, încă una, așezate temeinic una peste alta, astfel încât mereu, atât cât e, să fie trainic, durabil, să nu se clatine când vântul e puternic și furtuna se întetește. Sunt Capricornul care urcă, urcă, sunt stânci abrupte uneori de stăpânit sub copite, dar caut să calc atent și să aleg creasta potrivită mie, risc, dar nu mă avânt fără gândul care m-ajută să știu că va exista și următorul pas. Cam așa sunt eu...

G.B.: *Unde e izvorul de putere din tine, încă îl cauți sau l-ai găsit?*

A.M.: E adevărat, cu toții avem o putere sădită înăuntrul nostru, primită de sus, pentru că sunt de părere că toți suntem frânturi de dumnezeire, de bine, curaj și putere. Doar că unii dintre noi ne amintim asta abia după teste ale vieții la care suntem supuși. Alții, poate prea târziu pentru a mai schimba ceva în bine. Cu fiecare examen, cu fiecare greutate sau provocare, ajungem tot mai mult în adâncul nostru. Să ne cunoaștem limite, temeri, dureri, să le depășim sau să ne lăsăm pradă lor și, poate, să ne valorificăm potențialul constituie o alegere pentru fiecare dintre noi. Fiecare om are o poveste de spus și fiecare, privit dintr-un anumit unghi, poate fi o lecție de viață pentru oricine. Dar să nu uităm că suntem unici și, prin urmare, diferiți, și unii dintre noi trebuie să sape adânc până ajung la acel izvor. Pentru unii, e nevoie de mai multă muncă, o trudă cu sine, până să afle că sunt puternici, capabili sau că au darul blândeții, o forță ce mișcă lumea, doar că în alt fel. Pe când alții, cu un dram mai mult de nebunie sau de curaj, au nevoie poate doar să închidă ochii și să privească înăuntru, să își amintească de acest izvor unde poverile de pe umeri nu se simt, durerile din corp nu există și gândurile vin și pleacă, atât. Acolo sunt rădăcinile noastre și acolo ar fi bine să ne putem întoarce să ne împrăștiăm forțele mereu.

Unii nu știu cum să o facă sau doar au uitat ori au obosit. Tocmai asta am încercat, prin emisiunea *Nu există nu se poate!*, să dăruiesc din nou motivație, forță, credință, inspirație, să aduc în fața telespectatorilor din țară și de peste hotare oameni-poveste, oameni care sunt lecții de viață, și când reușesc, și când nu. Fiecare dintre ei a stat în fața unor uși ferecate înainte să le deschidă și să treacă de bariere. Și despre eșec nu se prea vorbește, totul se concentrează pe succes, însă eu cred că tocmai în greșeli, în schiopătatul nostru, în piedici, în poticneli stă esența a ceea ce construim

durabil mai târziu. Dacă nu m-aș fi lovit de clipe grele, dramatice chiar, unde aș fi găsit profesorul cel bun de viață? Greutățile ne sunt cel mai bun dascăl uneori.

G.B.: *Mottoul vieții tale, care dă numele acestei cărți, trebuie să aibă o rădăcină undeva...*

A.M.: „Nu există nu se poate!” este, de fapt, vorba tatălui meu, pe care am auzit-o de atâtea ori copil fiind, când încercam să fentez strădaniile de care era musai nevoie ca să reușesc să trec de impas. „Nu există nu se poate, nu ai căutat suficient de mult în imaginația ta, nu ai pus destulă voință ca să găsești soluția. Dacă vrei, poți. Mai încearcă! Încă o dată!” – sunt vorbe care m-au trecut la început prin toate stările ciudate, de la senzația de neputință și nerăbdare, până la reușite și bucurii și sentimente de împlinire frumoase, iar toate acestea m-au modelat și m-au făcut să devin omul de azi. Asta sunt eu. Cea pentru care... nu există nu se poate. O fi și-o altă cale, dar eu nu o văd. Alegerea mea e mereu... să vreau și să pot! N-aș numi-o ambiție. Nu încerc să dovedesc nimănui nimic. E doar... disciplină de-o viață. Îmbrățișată fără să vreau. A fost, pur și simplu, firescul meu.

Iar dacă ar fi să mă întorc la rădăcinile mele, fiecare etapă prin care a trecut fiica mea, Violeta, m-a făcut să-mi amintesc de mine însămi, cea de odinioară, la fiecare vârstă corespondentă cu a ei. Și, în fiecare oglindă în care am privit, am văzut tot ce au sădit ai mei, toate povețele tatălui și ale mamei, toată strădania bunilor mei și toate încăpățănările, piedicile, răzvrătirile, neliniștile, dar și seninele zile ce-mi echilibrău balanța cât am crescut. Serile în care tata ne recita sau scria, picurând miere din vârful stiloului; clipele petrecute cu mama la pian; sensul adânc al bunătății timpului petrecut cu bunicii mei; toate năzdrăvaniile în care mi-am testat limite și am încălcat reguli; toate greșelile care m-au învățat – toate se regăsesc în mine, cea de azi, și au fost picurate, fără ca magicianul ce a făcut asta să ne dea de știre, ca o moștenire, și în

ființa firavă la început și destoinică azi, fiica mea. Rădăcinile m-au ținut dreaptă și am înțeles, nu de foarte mult timp, că fiecare furtună a vieții mele a avut rostul ei. Pot spune că în viață nu întâlnim bine și rău, ci bine și greu. Îmi place acum să privesc răul din viața mea ca pe un bine mascat, oricât de dureros a fost pe moment și chiar dacă urmele se citesc și azi, incrustate pe pielea și pe sufletul meu. Toate sunt cufărul meu moștenit, pe care-l deschid ori de câte ori simt dor de ei, cei dragi ce nu mai sunt, și de acasă.

G.B.: *Cine ești azi, cum simți prezentul?*

A.M.: Astăzi sunt femeie și mamă, acasă este lângă fetița mea și lângă omul drag sufletului meu, le îmbrățișez pe toate, zi după zi, așa cum vin, cu recunoștință că le pot trăi și simți că... sunt în viață. Sunt întrebată adesea cum, cum de am putut, cum de și azi pot una sau alta ori toate laolaltă. Pentru că era în mine totul, doar că nu am știut de la început. Până nu am acceptat provocare după provocare și test după test pe care viața mi le-a oferit, ca să învăț. Pierderea mamei în brațele mele, noutatea unei profesii pentru care nu m-am pregătit până s-o întâlnesc, pierderi de oameni dragi până am rămas cea mai vârstnică rudă de sânge din familia mea restrânsă, cea în care am crescut (părinți, bunici), pierderi din mine, presiuni nebănuite din afara mea – toate acestea m-au făcut să mă privesc în oglindă și să-mi spun, conștient sau nu: „Haide, trebuie! Poți! Încă puțin! Nu există nu se poate!” Și am putut. Atât pot să spun.

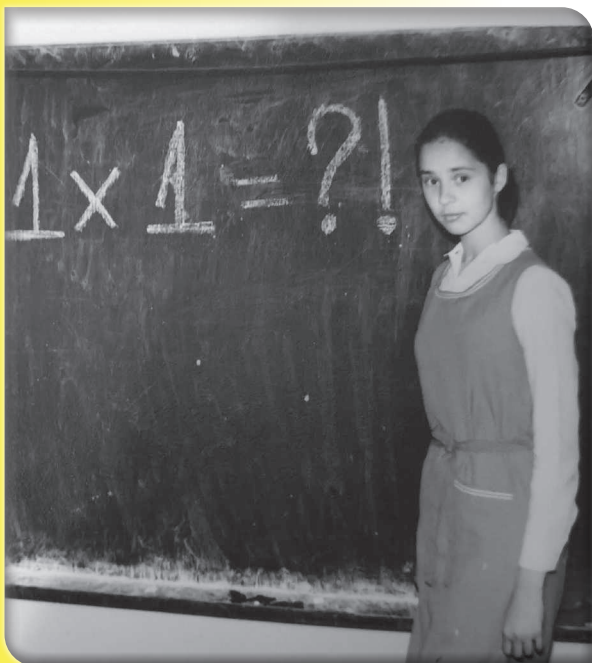
G.B.: *„Nu există nu se poate” a intrat în viața ta cu mult înainte ca acest principiu al tău de viață să se vadă în felul în care îți desfășori munca sau în felul tău de a fi. Fiecare dintre invitații emisiunii tale recente purtând același nume este un exemplu care arată că „nu există nu se poate!” și am remarcat în povestea fiecăruia dintre ei un anumit moment în care viața li s-a transformat în furtună. Din acea furtună, ei au clădit, dar fiecare dintre ei, înainte de a fi devenit un învingător, a*

avut, cumva, un examen de trecut. Fie că este vorba despre o provocare profesională sau emoțională, pare că oamenii care reușesc să înflorească în drumul lor în viață sunt cei care trec prin furtuni și ploi și reușesc să își țină rădăcinile bine înfipte, asemenea copacilor provocați de tumultul naturii. Care a fost cea mai puternică furtună a vieții tale, cea care te-a făcut să îți cu dinții de rădăcinile tale și care, mai apoi, ți-a hrănit puterea de a sparge mereu „nu se poate” în bucățele?

A.M.: Fără să ezit, voi spune că prima, nepregătită fiind pentru un tsunami al vieții la doar 9 ani... Un accident ne-a spulberat realitatea, visurile, speranțele, zâmbetele, bucuria de a trăi, așa cum le știam pe toate înainte de asta. Mama s-a stins în brațele mele, până să ajungem, prin ploaia cea deasă, la un spital necunoscut nouă atunci. Am ajuns prea târziu sau mama a devenit înger prea devreme... nu știu. Avea 36 de ani. Tata, la 38, a rămas doar cu noi, cele două fete, de 9 și 4 ani. Nu vreau să spun mai mult, decât că din acea clipă am trăit o altă viață, ruptă total de ceea ce știam până atunci. Acea a fost ultima clipă a copilăriei mele. De la 9 ani și un pic, sunt un matur cu acte în regulă. Cu responsabilități, nu trasate, ci voluntar asumate. Am mai trăit fericirea peste ani, când am simțit că ne reconstruim cumva din frânturi, că ne iubim și... asta era totul. Familia. Tot ce-am clădit apoi a fost... omagiu pentru ea. Cu gândul mereu către ea. E rădăcina a tot ce am trăit mai bun această mamă-înger, pe care am avut-o alături în acei prețioși câțiva ani din viața mea. Iar tata... stâlpul neobosit de sprijin pentru noi. De fapt, greșesc... inima lui a obosit puțin, dar numai când și-a dat seama că ne descurcăm și fără el. A urcat la cer și el... Bunicii s-au dus și ei... Mai sunt oameni de suflet, puțini și buni, aici, pe pământ, și ei știu că în mine au locul lor mereu, dar furtunile grele acelea au fost, căci de aici a plecat răspunsul meu... Asta e viața...



Cred că e lesne de înțeles că orice copil care rămâne brusc, pe neașteptate, fără un părinte, știe că are multe de înfruntat. Și înțelege cumva că... mai rău nu se poate. Pe de o parte, nu există nu se poate, pentru că tu ai credința că mai jos de atât sufletul tău nu are cum să coboare. A fost atât de dură acea lecție de viață, căci da, există o lecție și-n asta, acumulezi spre maturitate niște cunoștințe și o anumită înțelepciune și începi să vezi sens chiar și în cel mai de neînțeles moment din viață. Am avut clipe în care m-am detașat de credința mea, de Divinitate – sau, cel puțin, așa credeam –



negam existența unui Dumnezeu care a putut lăsa să se întâmple asta. Însă, peste puțin timp, un an-doi, am avut un alt moment de impas, mai redus ca intensitate decât acesta, și prima vorbă pe care am spus-o a fost, strângând mâinile la piept: „Doamne ajută!” Și nici nu mi-am dat seama ce spun... În momentul în care am spus „Doamne ajută”, în aceeași clipă, practic – ce minunată e credința asta! –, mi-am dat seama că Dumnezeu nu a plecat nicăieri din mine, ci pur și simplu eu L-am ascuns acolo, un timp.

G.B.: *Cât este noroc din tot ceea ce înseamnă parcursul tău și cât este disciplină? Odată ce deschizi ușa unui castel, precum era domeniul televiziunii profesioniste din anii 1990, firește că descoperi înăuntru o mulțime de uși care duc spre camere care mai de care mai interesante. Nu cumva ține aceasta de norocul de a fi în castel și de a avea deja în fața ochilor toate șansele de a cunoaște minuni?*

A.M.: Noroc? Nicidecum. Cred doar în „norocul” pe care eu l-am făcut cu mâna și cu mintea mea. Dacă n-aș fi avut străduință, ani de nopți nedormite învățând, ani și ani de căutări, o spinare dreaptă care să refuze să se încovoieie când compromisul părea calea mai ușoară de-a înainta, n-aș fi făcut nimic, chiar și cu o ușă de castel deschisă. Ce faci când te afli înăuntru face diferența. Căci în castel sunt și alții... unii fac ce pot, alții stau pe loc, alții se încălesc în ițele de ei înșiși zămislite... fiecare cu alegerea sa. Eu n-am ales calea ușoară, dar cu siguranță am ales-o pe cea care construiește temeinic și pe termen lung. Țsta nu-i noroc, dar da, cere multă disciplină, renunțări la distracții de moment pentru ceva mai prețios, ce crezi că va să vină.

Aproape în viețile tuturor (sunt și excepții) există șanse. Mai mici, mai mari, clare, mai vizibile, mai subtile. Șansa există. Și e foarte important cum te înfățișezi tu însuși în fața momentului tău de șansă. Dacă o îmbrățișezi curajos, cu îndrăzneală,

cu toate că nu ai garanții. Dacă te urci în trenul ce trece prin gara ta sau eziți. Cred că aici se găsește, cumva, diferența între cei ce reușesc, pentru că și riscă, fără a risca neapărat în mod irațional, și cei care nu se urcă niciodată în tren. Trenul trece, e frumos, e luminos, e convingător vizual, și totuși, există în tine îndoiala care îți spune că... „mai bine nu te urci”. Unii nu se urcă în tren pentru că, odată cu șansa, vin și niște greutăți de depășit la pachet. „Ah, dacă m-aș urca în trenul ăsta, mă așteaptă acolo o bibliotecă și am mult de învățat!” „Ah, dacă m-aș urca în trenul ăsta, aș avea cam mult de muncit. Și parcă îmi place comoditatea mea...” Alții însă înțeleg că nimic durabil și nimic valoros în viață nu se poate clădi fără efort. E simplu: șansa vine, dar vine la pachet și cu efortul necesar de a împlini ceea ce ți se arată așa, ca o luminiță aflată departe, la capătul tunelului. E treaba ta să-l parcurgi. Și cum o faci? Având cunoștințe, înzestrându-ți mintea cu acel bagaj de care ai nevoie ca să supraviețuiești pe drumul prin tunel.

Dacă e vorba de un sport, să spunem, unde vrei să faci performanță, ai nevoie de efort fizic și de inteligența de a-l face într-un anumit fel. Antrenamentul se face cu cap, și nu oricum în viață. Orice tip de antrenament. Așadar, există această dualitate, plus și minus, în orice facem și în orice împlinim. Nu se poate bine fără a asuda, fără a simți efortul, fără a simți că trece prin tine acea greutate care, la final, te face să ai satisfacția că ai reușit. Dacă totul îți vine pe tavă, dacă totul îți vine servit de-a gata, mai ai vreo satisfacție? Mai simți acel succes, oricare ar fi el, așteptat? Ei bine, nu. Așa că nimic din ceea ce am obținut, demn de a nu fi uitat în viață, n-a venit, pur și simplu, ca un dar sau ca un noroc.

G.B.: *Cu toții ajungem să fim modelați, într-o anumită măsură, de mediul în care ne petrecem cel mai mult timp, de oamenii de care ne înconjurăm. O vorbă spunea: „Spune-mi cu cine te însoțești, ca să îți spun cine ești.” Dacă ar fi să mergi înapoi*

cu simțirea, la Andreea cea care a părăsit pragul casei din Roman, județul Neamț, pentru lumea din București și pentru un domeniu cu totul nou celor din familia ta, în ce măsură crezi că ai păstrat în tine, în sistemul tău de valori și în modul de a gândi caracteristici din ceea ce te definea atunci? În ce măsură mediul în care activezi de atâția ani te-a modelat și ți-a schimbat unghiul din care privești viața, oamenii și întâmplările?

A.M.: Am păstrat tot ce-i bun, nimic nu m-a părăsit, mi-am iubit și prețuit rădăcinile. Sunt un Nică din lumea lui Creangă și, sufletește, acolo rămas. Sunt zglobie, îndrăzneată, cred în forțele mele, chiar și când 'tușa Ioana stă cu bățul la poalele cireșului să mă dea jos de acolo, dar știu și că învățămintele alor mei sunt moștenirea mea cea mai de preț. Mă țin de aceste valori ca de singurul punct de sprijin cu adevărat de neclintit în viață! Fără ele, ce s-ar fi ales de mine, fetița deznădăjduită de odinioară? Mai nimic...

Dacă stau să mă gândesc bine, undeva la rădăcinile dezvoltării mele s-au găsit doi părinți foarte comunicativi. Iubitori de muzică – mama făcuse acordeon, studiasse în Capitală, acolo unde se și născuse –, apoi a învățat să cânte la pian și mi-a dat mai departe această frumoasă moștenire. Tata era iubitor de poezie, deși el era inginer constructor. Mama, la fel, scria poezie cu talent, deși era inginer de mecanică fină, de fapt. Așadar, exista acest romantism al părinților mei. Această bază pur umanistă. Îmi amintesc biblioteca din casa noastră, care nu era una de decor. Se citea mereu. Ai noștri ne povesteau, ne recitau poeziile pe care le iubeau. Pe vremea comunismului, era greu să intri în posesia unei cărți bune, căci veneau în număr limitat la librăria din orașul nostru, Roman, și te duceai prin spate, aveai o cunoștință care să-ți țină deoparte cărțile cu adevărat demne de a fi ținute într-o bibliotecă. Am crescut în acest mediu, în care ai mei erau, pe de o parte, oameni ai cifrelor și oameni logici, raționali și mi-au împrumutat și